

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Ondřeje Kubů a přísedících JUDr. Ireny Volfové a Mgr. Marie Pěchové v hlavním líčení konaném dne 22. května 2019

takto:

Obžalovaní

- I. [celé jméno obžalovaného], narozen [datum] v [obec], nezaměstnaný, trvale bytem [adresa poškozené, obžalovaného a obžalovaného], t. č. ve vazbě ve Vazební věznici České Budějovice, a
- II. [celé jméno obžalovaného], narozen [datum] v [obec], nezaměstnaný, trvale bytem [adresa poškozené, obžalovaného a obžalovaného],

uznávají se vinnými, že

obžalovaný [celé jméno obžalovaného]

- III. v období nejméně od 1. 6. 2017 do 29. 9. 2018 v [obec] - [obec], [adresa], a v [adresa], části městyse [obec], okres [okres], v místech jejich společného bydliště, převážně pod vlivem alkoholu, opakovaně slovně i fyzicky napadal a ponižoval svou družku [celé jméno poškozené], [datum narození], a to zejména tak, že ji urážel vulgárními výrazy, zesměšňoval ji kvůli její postavě, že je tlustá, deptal ji tvrzením, že je špatná máma, osočoval ji z nevěry, vyhrožoval jí, že ji zabije, umlátí, zničí, dostane na dno, udá ji na sociálce, že bije svou dceru, a tudíž jí ji seberou, bil [celé jméno poškozené] otevřenou dlaní do obličeje, pěstmi do obličeje i jiných částí těla, kopal ji (převážně do zad), tahal ji za vlasy, rdousil ji, a způsobil jí tak opakovaně drobná zranění, převážně hematomy a ekkoriace a dne 11. 5. 2018 zlomeninu nosních kůstek bez dislokace, a dále dne 10. 8. 2018 úderem karabinou na vodítku pro psa podkožní krevní výrony a tržné rány horního a dolního víčka pravého oka, zhmoždění pravého očního bulbu se zakrvácením přední komory a poškozením duhovky, v důsledku

čehož došlo k poškození sítnice a čočky oka a zhoršení vidění poškozené na pravé oko na 40% normálního vidění, tedy k těžkému poranění pro poškození důležitého orgánu, dále po ní házel různé věci – např. jogurt, skleničku, dva mobilní telefony/tablety v hodnotě 1.400 Kč za kus, které tímto rozbil, zničil jí tričko, rozřezal jí koženkovou kabelku v hodnotě 50 Kč, a dále v bytě [číslo] ve kterém společně žili v [obec] - [obec], [adresa], a jehož byla [celé jméno poškozené] nájemnicí, rozkopal troje interiérové dveře, když se před ním poškozená ze strachu zamkla v koupelně, v kuchyni a v pokoji, a poškodil malbu (házením potravin), a způsobil tak Městu [okres], [IČO], se sídlem [adresa], škodu v celkové výši nejméně 2.680 Kč,

- IV. a) v přesně nezjištěné době nejméně od 7. 8. 2018 do 18. 10. 2018 v [část obce], části městyse [obec], okres [okres], v domě [adresa], odlámал měděné trubky o průměru 2 cm, rozvádějí topení v přízemí nemovitosti, a to nejméně v obývacím pokoji a v koupelně, v celkové délce nejméně 20,20 m, následně je prodal v kovošrotu, a způsobil tak [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], škodu ve výši nejméně 6.080 Kč,

obžalovaný [celé jméno obžalovaného] [celé jméno obžalovaného] společně

b) v přesně nezjištěné době nejméně od 7. 8. 2018 do 18. 10. 2018 v [část obce], části městyse [obec], okres [okres], v domě [adresa], odlámali trubky o průměru 2 cm, rozvádějí topení v přízemí nemovitosti, nejméně z kuchyně, chodby a pokoje, v celkové délce nejméně 31,30 m, následně je prodali v kovošrotu a o peníze se rozdělili, a způsobili tak [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], škodu ve výši nejméně 9.420 Kč,

tedy

obžalovaný [celé jméno obžalovaného] pod bodem 1.

týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí, způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví a páchal takový čin po delší dobu,

obžalovaný [celé jméno obžalovaného] pod bodem 2.

přisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil, a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou, a dílem čin spáchal úmyslným společným jednáním dvou osob,

obžalovaný [celé jméno obžalovaného] pod bodem 2. b)

úmyslným společným jednáním dvou osob si přisvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil, a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou,

čímž spáchali

obžalovaný [celé jméno obžalovaného] pod bodem 1.

zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. b), d) trestního zákoníku,

obžalovaný [celé jméno obžalovaného] pod bodem 2.

přečin krádež podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, dílem ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

obžalovaný [celé jméno obžalovaného] pod bodem 2. b)

přečin krádež podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

a odsuzují se

obžalovaný [celé jméno obžalovaného]

podle § 199 odst. 2 trestního zákoníku za užití ustanovení § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 36 (třicet šest) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 99 odst. 2 písm. b) a § 99 odst. 4 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá ochranné léčení protialkoholní ve formě ambulantní.

obžalovaný [celé jméno obžalovaného]

podle § 205 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce 8 (osm) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 24 (dvacet čtyři) měsíců.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá, aby v průběhu zkušební doby plnil přiměřenou povinnost podle svých sil nahradit škodu trestním činem způsobenou.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému [celé jméno obžalovaného] ukládá povinnost zaplatit na náhradě škody poškozeným:

- V. společnosti Vš zdravotní pojišťovna České republiky, [IČO], se sídlem [adresa], částku 10.135 Kč s úroky z prodlení z této částky ve výši 9,75 % ročně za dobu od 28. 2. 2019 do zaplacení,
- VI. [jméno] [příjmení] (generálie shora) částku 6.080 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovaným [celé jméno obžalovaného] a [celé jméno obžalovaného] ukládá povinnost společně a nerozdílně zaplatit na náhradě škody poškozené [jméno] [příjmení] (generálie shora) částku 9.420 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená [jméno] [příjmení] (generálie shora) odkazuje se zbytkem svého uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. Tento skutkový stav byl zjištěn výpovědí obžalovaného [celé jméno obžalovaného] a [celé jméno obžalovaného], podle § 207 odst. 2 trestního řádu byly rovněž čteny výpovědi obou obžalovaných z přípravného řízení, slyšena byla poškozené [celé jméno poškozené] a [jméno] [příjmení] a svědek [jméno] [příjmení]. Zásadní jsou také výslechy znalců [titul]. [jméno] [příjmení] a [titul]. [jméno] [příjmení], stejně tak jako doplnění znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví oční lékařství vypracovaného [titul]. Hotovým a znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Dále byly v souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu čteny protokoly o výslechu svědků [jméno] [celé jméno obžalovaného], [jméno] [příjmení], [jméno] [celé jméno poškozené] a [jméno] [příjmení], a v souladu s ustanovením § 211 odst. 6 trestního řádu úřední záznamy o podaném vysvětlení [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [anonymizováno], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Soud provedl také rozsáhlou materií listinných důkazů, konkrétně facebookovou komunikaci, lékařské zprávy, nájemní smlouvu, výzvu na odstranění závadového chování, výpověď z nájmu, zprávu [právnícká osoba] s. r. o. a další související listiny, odborná vyjádření, výkupky, protokol o ohledání místa činu, včetně náčrtku a fotodokumentace, úřední záznamy Policie ČR, záznam o dechové zkoušce, SMS

zprávy, informace z katastru nemovitostí, úřední záznam, zprávy poškozené zdravotní pojišťovny, četně příloh, zpráva poškozeného města Tábor a úřední záznam. Zcela zásadní jsou i osobní výkazy obžalovaných, včetně rozhodnutí správních orgánů týkajících se obžalovaného [celé jméno obžalovaného].

3. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

II. Skutková zjištění k bodu 1. výroku rozsudku

4. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného], jakkoli spáchání ve výroku popsaného jednání z velké části připouští, nelze jeho výpověď hodnotit zcela jako doznání. Obžalovaný totiž poukazuje na skutečnost, že poškozená jej často provokovala, hádky byly vzájemné a také jej podváděla, což vedlo k eskalaci jejich konfliktů. Samotné soužití s poškozenou popisuje jako velmi konfliktní. Základem všech sporů ale bylo chování poškozené, byla mu nevěrná a ještě jej opakovaně provokovala tím, že si s dalšími muži před ním dopisovala SMS zprávami. Právě tohle provokativní chování poškozené, mimo jiné i to že např. odešla jen na pár minut a byla pryč hodinu, či se zamkla v koupelně, aby si mohla posílat SMS se svým milencem, šedesátníkem z [obec], opakovaně mu lhala, neustálými narážkami na jiné vztahy, vedlo ke konfliktům. Obžalovaný také opakovaně poukazoval na to, že jej poškozená podvedla s jeho bratrem, což vnímal velmi úkorně. Prakticky stěžejním motivem výpovědi obžalovaného je snaha přenést značnou část odpovědnosti na poškozenou, měla to být totiž ona, kdo svým chováním vyvolávala či eskalovala konflikty, často je přiměla k pití alkoholu, pod jehož vlivem pak takto reagoval. Prvopočátkem všech neshod byla nevěra poškozené s jeho bratrem. Obžalovaný posléze popisuje žárlivé jednání, nutnost poškozenou neustále hlídat, aby jej nemohla podvádět, což vedlo i k tomu, že opakovaně přišel o práci. Zároveň však upozorňuje na to, že sama poškozená jej opakovaně provokovala, posmívala se mu, předhazovala mu své vztahy s jinými muži, což vedlo k hádkám a také k násilí z jeho strany (vysmívala se mu do obličeje, tak jí uhodil). Neopomenul také zdůraznit, že poškozená jej nejméně dvakrát také uhodila a zničila mu tričko. Obžalovaný zároveň připustil, že k těm, „dveřím, telefonům a celkově k těm věcem“ se chce doznat, bylo to ze vzteku, vadily mu SMS zprávy poškozené, telefonáty, kterými mu lhala, a proto to udělal. Poškozená se před ním zamkla v koupelně, ne ze strachu, ale aby si mohla dopisovat s milencem. Nepopřel ani, že jí několikrát uhodil. Poškozenou napadal pod vlivem alkoholu, nezvládal ten nápor, tak byl, čím dál víc vypitý“ a nevěděl ani pořádně, co dělá. Obžalovaný však důrazně popřel, že by poškozenou rdousil, pouze ji chytil, aby se uklidnila, protože byla rozdováděná. Popřel, že by jí vyhrožoval zabitím, ve vzteku jí pouze řekl, že pokud se neuklidní, budou to řešit jinak. Vyhrožování sociálkou nemyslel vážně, nezasměšňoval také její postavu, řekl jí, že je svině, ale protože jej provokovala. Připustil, že jí uhodil pěstí, ale jen dvakrát, třikrát, doplnil také, že jí málem vyrazil oko.

5. Výpověď obžalovaného hodnotí soud jako z větší části nevěrohodnou, již jen pro samotný obsah výpovědi, který je ve své podstatě toliko obžalobou poškozené z nevěry a obsáhlým obviněním z toho, že jej svou nevěrou dohnala k nyní projednávanému skutku. Soud však považuje za nezbytné již na tomto místě tento způsob obhajoby odmítnout. Obžalovaný je totiž osobou zjevně neschopnou přijmout následky svého jednání a snaha se vyvinit je natolik patrná, že již sama o sobě podryvá věrohodnost jeho výpovědi takovým způsobem, že ji ve své podstatě nelze akceptovat. Nadto soud nepřehlédl, že obžalovaný se v přípravném řízení ke spáchání projednávaného skutku doznal, změna jeho výpovědi s tím, že ji překroutili policisté, je jen stěží uvěřitelná, jednak s ohledem na její stručnost a jednak s ohledem na skutečnost, že obsah protokolu o výsledku jako správný stvrdil svým podpisem. V tomto kontextu pak nelze neupozornit na další provedené dokazování, které stvrzuje skutkový děj popsaný v obžalobě, s jedinou výjimkou, a tou je následek jednoho z útoků obžalovaného, neboť v řízení vyšlo najevo, že po úderu vodítkem do oka, došlo k mnohem závažnějšímu následku.

6. Předně soud z ostatních důkazů usvědčujících obžalovaného poukazuje na výpověď poškozené, která jednání obžalovaného popisuje zcela jinak. Poškozená připustila, že jednou byla obžalovanému „nevěrná“, to se stalo poté, co se krátce rozešli. Následně však vzala obžalovaného zpět. Jejich vztah popsala zpočátku jako dobrý, byli spolu asi čtyři měsíce, když ji poprvé uhořel, začal ji podezřívat z nevěry, následně navázala krátký vztah s jeho bratrem, avšak ten rychle skončil a ona vzala obžalovaného zpět. Jejich vztah však postupně gradoval, obžalovaný jí neustále podezříval z nevěry, osočoval ji a urážel, nejvíce se jí dotýkali urážky, že je špatná matka a výhrůžky sociálkou. Obžalovaný jí také kontroloval mobil záminkou nevěry, k podezřením mu byla i běžná komunikace přes sociální sítě, postupně se zvyšovala i četnost útoků, napadal ji prakticky obden. Poškozená sice připustila, že občas se i slovně bránila, ale obžalovanému jako záminka stačilo málo, i poznámka, že by si měl nalézt zaměstnání. Na jeho chování měl značný vliv také alkohol. Fyzické útoky gradovaly rovněž postupně, nejprve to byla občasná facka, následně ji napadal i obden pěsti. Poškozená uvedla, že ji škrtil, zlomil jí nos, kopal jí do zad, tahal za vlasy, zpravidla když chtěla odejít z pokoje, tak jí za vlasy dotáhl zpět. Podrobněji pak popsala útok, kdy ji zbil vodítkem na psa, v jeho průběhu ji udeřil karabinou do oka, v důsledku čehož má dodnes zdravotní problémy. Rovněž se vyjádřila k jeho chování v místě bydliště v [obec], zejména k útoku, v jehož průběhu se s dcerou ze strachu zamkla v koupelně, obžalovaný rozkopál v bytě dveře a znečistil stěny poházeným jídlem (puďinkem). Poškozená rovněž popsala, že chování obžalovaného se nejprve snažila zastírat, okolí si všimlo modřin a oděrek, ale později se svěčila dalším osobám, mimo jiné i bratrovi poškozeného.

7. Výpověď poškozené soud hodnotí jako věrohodnou. Ostatně je typickým odrazem výpovědi oběti domácího násilí, včetně snahy následky jednání nejprve zastírat, či popisu postupné gradace násilí. Současně soud také nemůže neuvést, že její výpověď je prakticky shodná po celou dobu trestního řízení, a to v podstatě již od prvního kontaktu s orgány policie. Přehlédnout nelze ani úřední záznamy policie, které dokládají napadání poškozené obžalovaným v průběhu celého žalovaného období, byť s ohledem na charakter přestupků (tzv.) často došlo k odložení věci, neboť poškozená správní řízení neiniciovala. Nadto výpověď poškozené je podporována výpověďmi dalších osob. Soud si je vědom, že pro tento typ trestné činnosti je typický nedostatek přímých důkazů, nicméně další provedené důkazy tvoří poměrně ucelený kruh a zcela nepochybně podporuje věrohodnost poškozené. Lze zmínit nejen svědecké výpovědi, ale i vyjádření [právníká osoba] s. r. o., které dává nahlédnout do rozsahu poškození bytu, jež přesně odpovídá výpovědi poškozené, ať již se jedná o poškozené interiérové dveře, či znečištěné stěny. Koneckonců i již uváděné úřední záznamy o zásazích policie v místě bydliště obžalovaného a poškozené jsou rovněž nezpochybnitelným důkazem násilných aspektů jejich vztahu. Výpověď poškozené je koneckonců podporována také samotným obžalovaným, který řadu útoků připouští, byť vinu za ně svaluje na poškozenou, což ovšem v samotném kontextu jím uváděného děje je zcela nesmyslné tvrzení, které svědčí spíše o osobnosti obžalovaného a jen stvrzuje závěry znaleckého posudku z odvětví psychiatrie, který hodnotí obžalovaného jako osobu s hraniční poruchou osobnosti, emočně labilní, nezdrženlivou a disociální.

8. Výpověď poškozené podporuje i svědkyně [příjmení], které se svěčila s tím, že jí obžalovaný bije, jednou také nedorazila na domluvenou schůzku, protože ji nechtěl pustit. Obžalovaný na ni žárlil, neustále ji napadal, bil ji, jednou dokonce před ní na ni řval, byl agresivní. Na poškozené si všimla modřin, odřenin a také ví, že měla zlomený nos. Svědkyně rovněž připustila, že poškozená obžalovanému byla jednou nevěrná.

9. Její výpověď je ale potvrzována i dalšími svědky - bratr poškozeného [jméno] [příjmení] sice připustil, že s poškozenou měl krátký poměr, což ani ona nepopírá, ale zároveň uvedl, že si všiml, že měla modřiny, poškozená se mu svěčila, že jí obžalovaný bije a také že se hádali.

10. Modřin na rukách poškozené si všimla i její matka, která uvedla, že nejprve se poškozená vymlouvala na různé nehody, až posléze vyšlo najevo násilí ze strany obžalovaného, ona sama ho však svědkem nebyla. Matka poškozené však doplnila, že jí její dcera četla SMS zprávy s výhrůžkami

a také, že jí obžalovaný vyhrožoval, „přes malou“, že jí dceři seberou, atd. Jediný útok, kterého byla svědkem, byl ten v [příjmení], kde jí obžalovaný vyhrožoval, že za to zaplatí a dokonce ji uhodil.

11. V podstatě shodně vypovídá i svědkyně [příjmení], která si rovněž všimla modřin, avšak poškozená se jí s povahou vztahu s obžalovaným svěřila až následně. Popisovala rovněž chování obžalovaného, kterého poškozená v podstatě živila. Svědkyně dále dodal, že obžalování, na ní šel přes malou“, bála se ho a nebyla se mu schopna ubránit

12. Poškozená se svěřila i svědkyni [jméno] [příjmení], ta rovněž uvedla, že si všimla modřin, avšak poškozená zpočátku zastírala jejich původ, až později se jí svěřila, že jí obžalovaný bil. I ona popsala obžalovaného až jako příživníka, který se od její vnučky nechal vydržovat a využíval. Uvedla, že ví i o rozbitém bytě a poničených dveřích. Popsala časté návštěvy poškozené a její strach.

13. Poslední skupinou svědků jsou nájemníci bytů v domě v [obec], kde měla byt i poškozená, všichni svorně popisují, že na poškozené často vídali modřiny, byla přepadlá, vystrašená a z bytu se často ozývali rány, křik a pláč dítěte.

14. Nelze přehlédnout ani záznam facebookové komunikace z 19. 10. 2018, která je plná explicitních výhrůžek od obžalovaného.

15. Ke zdravotním následkům posledního napadení (úderu vodítkem do oka) jsou zásadní výsledky znalců, resp. doplnění znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví očního lékařství [titul]. [anonymizováno] velmi podrobně popsal následky úderu karabinou do oka, stejně tak jako prognózu vývoje do budoucna. Ze závěrů znalce je zcela nepochybné, že důsledkem úderu do oka došlo ke krevnímu výronu do očního bulbu, v důsledku čehož došlo ke zvýšení nitroočního tlaku, což je velmi nebezpečný stav. Dále došlo k odtržení duhovky, porušení závěsného aparátu oční čočky, což může mít za následek vznik šedého zákalu a nutnost operace a konečně také k poškození sítnice, žluté skvrny, která je klíčová k ostrosti vidění. Vidění pravého oka je tedy sníženo na 40% normálního stavu a prognóza vývoje stavu je spíše nepříznivá. Tuto prognózu znalec potvrdil i v doplnění znaleckého posudku, kde blíže rozebral postupný vývoj zdravotního stavu poškozené vzhledem k novým lékařským vyšetřením, na svých závěrech v podstatě setrval, doplnil však, že poškozená se bude muset podrobit operaci, aby nedošlo alespoň k dalšímu zhoršení stavu. Zlepšení je velmi nepravděpodobné. Zranění pak hodnotil jako těžké, neboť poškozená bude omezena částečnou ztrátou zraku na pravém oku, zejména pak co se týče prostorového vidění a orientace v prostoru, mimo jiné i v odhadování vzdáleností.

16. Závěry znalce z odvětví očního lékařství potvrdil i [titul]. [příjmení], který ke zranění oka uvedl, že jej dobře vysvětluje úder karabinou psího vodítka a potvrdil, že při tomto typu útoku může dojít i ke vzniku těžkého poranění. Znalec z oboru soudního lékařství dále zdůraznil, že s ohledem na závěry očního lékaře netrvá na hodnocení poranění jako lehkého, je nezbytné zhodnotit celkový stav a nová vyšetření ukazují prognózu vývoje jinak, než jak se poddávala z vyšetření, které měl k dispozici. Soudní lékař se také vyjádřil k povaze zlomenin nosních kůstek - ta vznikla úderem tupého oblého předmětu působícím na obličej, úder pěstí takové zranění dobře vysvětluje s tím, že se může jednat i o lehké zranění, pokud by byl vyžadován lékařský zákrok, narovnání zlomeni, avšak v tomto případě se k věci nelze blíže vyjádřit.

17. Ze všech výše uvedených důkazů je tak zcela zřejmé, že skutkový děj tak, jak je popsán ve výroku rozsudku, je nade vší pochybnost prokázán, neboť nelze pochybovat o věrohodnosti četných svědeckých výpovědí, které potvrzují výpověď poškozené, ostatně i oba bratři obžalovaného naznačili, že si nesrovnalostí v jejich vztahu všimli.

III. Skutková zjištění k bodu 2. výroku rozsudku

18. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] se ke spáchání přečinu doznal, uvedl, že, „něco vytrhal sám, něco s obžalovaným [celé jméno obžalovaného]“.

19. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] se ke spáchání druhého z dílčích útoků rovněž doznal a uvedl, že svého jednání lituje, ale škodu jí dosud neuhradil. Ke skutku samotnému pak vypověděl, že trubky ulámali a o peníze se se spoluobžalovaným rozdělili. Za spoluobžalovaným jezdil na návštěvu a se zbytkem (pozn. demontáží zbytku trubek) mu pomohl.

20. Výpověď obou obžalovaných, jakkoli je poměrně stručná, hodnotí soud jako věrohodnou. Nejen proto, že oba obžalovaní se navzájem usvědčují, neboť není bez zajímavosti, že i obžalovaný [celé jméno obžalovaného] hovoří o tom, že část měděných trubek odstranil obžalovaný sám, ale také proto, že o této trestné činnosti vypovídají prakticky shodně po celé trestní řízení. Nadto jsou jejich výpovědi podporovány dalším ve věci provedeným dokazováním.

21. Předně soud upozorňuje na výpověď poškozené, která k věci uvedla, že o odcizení měděných trubek z jejího domu ví od kamarádky [celé jméno poškozené]. Ona sama do domu příliš často nejezdila, z domu se ztratily všechny měděné trubky, obžalovaný je spolu s nějakým kamarádem prodali do šrotu, dokonce jí poškozená [celé jméno poškozené] ukazovala účtenky,

22. Skutkový děj je dále prokazován i svědectvím [celé jméno poškozené], která rovněž potvrdila, že v době, kdy odjela z domu pryč, je obžalovaný [celé jméno obžalovaného] spolu s obžalovaným [celé jméno obžalovaného] z domu vyndali. Dokonce se jí nejprve zeptal, zda by tak mohl učinit, a i přes její námitku, že se to nedělá, tak učinil - sám z pokoje a koupelny, a se spoluobžalovaným pak ze zbytku domu.

23. Skutkový děj dále osvětluje i protokol o ohledání místa činu a fotodokumentace, která je jeho přílohou, jež dokládá, že v celém domě byly odstraněny měděné rozvody topení. Výkupky z kovošrotu ze dne 17. 8. 2018, 27. 8. 2018, 28. 8. 2018, 17. 9. 2018, 1. 10. 2018 a 9. 10. 2018, které dokládají, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] v uvedených dnech v kovošrotu prodal měděné trubky.

24. Z výše uvedeného tak vyplývá, že je nepochybně prokázáno, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného], v případě dílčího útoku popsaného pod bodem 2 písm. b) se spoluobžalovaným [celé jméno obžalovaného], z domu [adresa] v [část obce] odcizili měděné trubky rozvodů topení a tyto následně prodali v kovošrotu.

IV. Právní posouzení

25. Po právním posouzení skutku popsaného pod bodem 1. výroku rozsudku soud uvádí, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] jím naplnil všechny znaky zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. b), d) trestního zákoníku, neboť týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí, způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví a páchal takový čin po delší dobu.

26. Dle konstantní judikatury se týráním rozumí zlé nakládání s jinou osobou, které se vyznačuje vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti a také určitou vytrvalostí, nejedná se tedy o ojedinělé útoky, avšak nelze se domnívat, že každý ojedinělý útok musí být stejného charakteru. Obžalovaný nepochybně poškozenou týral, neboť opakující se velmi vulgární urážky a ponižování, výhrůžky a jiné formy verbální agrese, fyzické útoky v podobě bití, tahání za vlasy, kopání či rdoušení, které měly nepochybně za cíl, „vychovat poškozenou“, postihnout ji za její domnělou nevěru a přimět podrobit se jím požadovaným vzorcům chování. Obžalovaný totiž zcela zjevně nebyl schopen zvládat svou žárlivost, těžce nesl jakýkoli kontakt poškozené s jinými muži, považoval se za jakéhosi vládce rodiny, byť zároveň odmítal převzít odpovědnost za její minimálně materiální zabezpečení. Poškozenou se snažil de facto natolik izolovat a podrobit sobě samému, aby měl jistotu, že mu bude, „věrnou ženou“. Tato představa však nemohla dojít naplnění, již jen z toho důvodu, že to byla právě poškozená, která zajišťovala i materiální zabezpečení rodiny a tedy musela nutně přicházet do styku s okolím, tedy i jinými muži. Signifikantní pro tento typ trestné činnosti je ostatně i to, že se obžalovaný vehementně snaží značnou část odpovědnosti přenést na poškozenou, jako je tomu i v nyní projednávané věci, neboť agresor se v poškozené snaží vzbudit

pocit, že oni jsou viníky jeho chování tím, že nedodržují agresorem vytyčená pravidla, nebo se dopouští at' již skutečných či domnělých přestupků, zrad či nevěr. Což je bezesbýtku naplněno i v tomto případě a výrazně se to projevuje i ve výpovědi obžalovaného [celé jméno obžalovaného]. Soud rovněž nepřehlédl, že výrazným spouštěčem jeho patologického chování byl alkohol, nicméně to jen stěží může být omluvou pro jeho chování a rozhodně jej to nezprošťuje odpovědnosti za nyní projednávaný skutek. Obžalovaný totiž alkohol požíval dobrovolně, byl si vědom jeho účinků a zcela jistě, byt' oslaboval jeho zábrany, tedy i schopnost ovládat jeho jednání, byl schopen se vyvarovat jeho požívání, či pod jeho vlivem se nedopouštět ve výroku popsánoho napadání své družky. Nelze také souhlasit s argumentací obhajoby, že to byla poškozená, kdo měl také podíl na eskalaci konfliktů, obžalovaný zcela zjevně opomíjí, že to byl výhradně on, kdo poškozenou po velmi dlouhou dobu častoval velmi vulgárními urážkami, opakovaně jí vyhrožoval, vydíral ji či fyzicky napadal ve snaze ji podrobit svému vnímání optimální podoby partnerského vztahu a řešení vlastní neschopnosti vyrovnat se s až patologickou žárlivostí.

27. Co se týče znaku kvalifikované skutkové podstaty, „po delší dobu“ soud nepochybuje, že trvání popsanych útoků, byt' ne vždy se stejnou intenzitou po dobu více než jednoho roku bezesbýtku naplňuje tento zákonný požadavek. Vedle plynutí času je totiž nezbytné přihlížet i k intenzitě napadání (at' již verbálního či fyzického), intenzitě útoků a jejich rozložení v čase, i jejich intenzitě. Právě se zohledněním výše uvedeného dospěl soud k závěru, že s ohledem na značnou intenzitu agrese a stále se zvyšující nejen četnost, ale i postupně se zvyšující hrubost a sílu útoků je znak dlouhodobosti naplněn zcela vyčerpávajícím způsobem.

28. Dalším znakem kvalifikované skutkové podstaty je, že takovým činem způsobil těžkou újmu na zdraví. Ze závěru znaleckého posudku vyplývá, že úderem karabinou vodítka do oka jí způsobil poškození oka takové závažnosti, že ve své podstatě to znamená doživotní následky. Znalec totiž zdůrazňuje to, že byt' je oko párovým orgánem, není co do nahrazení funkce jednoho oka při poškození druhého rovnocenným. Poškozená tak bude mít následky v podobě špatného odhadu vzdáleností, zasaženo bude její prostorové vidění a v neposlední řadě je postižena i sítnice, což si nepochybně vyžádá operační zákrok k zastavení chorobných změn. Charakteristika tohoto zranění jako těžké újmy na zdraví je plně odůvodněna tím, že se jedná o poškození důležitého orgánu ve smyslu § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku. Je totiž nasnadě, že poškozená bude do konce života postižena ztrátou podstatné funkce oka do konce života, znalec totiž zdůraznil, že se jedná o následky trvalého rázu a podstatné zlepšení již nepřichází v úvahu. Soud zároveň zdůrazňuje, že ačkoli došlo ke ztrátě zraku na pravém oku poškozené v důsledku porušení závěsného aparátu čočky a především poškození sítnice v důsledku tzv. postkontusní retinopatie, nelze chápat tyto následky jako podstatné oslabení funkce smyslového ústrojí, neboť tato forma těžké újmy předpokládá omezení zraku jako takové, a to měrou natolik významnou, že omezuje zrakové funkce poškozeného natolik, že již lze hovořit o ztrátě zraku v nejméně polovině předchozí funkce, k čemuž nedošlo. Na straně druhé oko je bezesporu důležitým orgánem a jak již uvedl znalec, skutečnost, že je orgánem párovým, v tomto případě neznámá, že poranění oka nebude mít na život poškozené zásadní vliv, ba naopak. Ostatně i komentářová literatura dospívá k závěru, že závažné poranění jednoho oka je těžkou újmou na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku (viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, s. 1314, nebo Draštík, Antonín. § 122 Ublížení na zdraví a těžká újma na zdraví. In: Draštík, Antonín, Robert Fremr, Tomáš Durdík, Miroslav Růžička, Alexander Sotolář aj. Trestní zákoník: Komentář (Systém ASPI). Wolters Kluwer)

29. Pro úplnost pak soud dodává, že jednání obžalovaného bylo nepochybně jednáním úmyslným, a to v rovině úmyslu přímého ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když tato skutečnost vyplývá již ze samotného charakteru jednání, neboť se nelze domnívat, že obžalovaný by poškozenou urážel, bil, kopal či škrtil a tloukl vodítkem, tedy ve své podstatě snažil podrobit své vůli, jinak než s plným vědomím toho, co koná, a ve snaze udržet vlastní představu fungování partnerského vztahu, která však je zcela patologickou. Je na místě také zdůraznit, že dle § 17 písm.

a) trestního zákoníku pro otázky přičitatelnosti těžšího následku (okolnosti zvláště přitěžující) není vyžadováno úmyslné zavinění, postačí toliko zavinění nedbalostní, a to je v tomto případě nepochybně dáno. Bil-li totiž obžalovaný poškozenou psím vodítkem s karabinou, musel vzhledem k jeho délce předpokládat, že nebude plně schopen ovládat trajektorii pohybu vodítka, tím spíše, že tato byla výrazně ovlivněna právě onou těžkou karabinou na konci vodítka, kterou nakonec bylo oko zasaženo. Obžalovaný tak musel předpokládat, že může dojít k úderu i do jiné části těla poškozené, mimo jiné i do obličejové části hlavy, než na kterou směřoval svůj útok, zejména když při úderech těmito typy předmětů (lana, vodítka, atp. se závažím, nebo těžším předmětem na konci) dochází velmi často k jejich obtočení kolem předmětu, na který dopadají, a tedy je jejich pohyb o to méně směrovatelný. Za této situace tak obžalovaný minimálně měl vědět, že k závažnému úrazu karabinou může dojít, to že nepředpokládal, že se tak stane a jeho úmyslem bylo, „toliko“ poškozenou ztlouci údery na záda, mu nelze přičítat k dobru. Soud je pevně přesvědčen, že obžalovaný vědět měl a mohl, že může dojít k nezamýšlenému úderu karabinou vodítka do obličejové poškozené a v důsledku toho k vážnějšímu zranění, a proto jednal nedbalostně a tedy mu lze tento následek v duchu citovaného ustanovení přičíst.

30. Skutkem popsaným pod bodem 2. výroku rozsudku se oba obžalovaní dopustili přečinu krádež podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Podstatou jejich jednání bylo, že si přisvojili cizí věc tím, že se jí zmocnili, a způsobili tak na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] čin spáchal ve spolupachatelství ve smyslu ustanovení § 23 trestního zákoníku, neboť jednal společně se spoluobžalovaným [celé jméno obžalovaného]. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] jednal ve spolupachatelství toliko částečně ve vztahu k druhému dílčímu útoku a oba útoky jsou pokračováním v trestném činu.

31. K naplnění znaků skutkové podstaty výše citovaného přečinu soud jen nad rámec jejich definice dodává, že pro vymezení pokračování v trestném činu je rozhodný jednotící záměr, časová souslednost, souvislost v předmětu útoku a stejný nebo podobný způsob provedení a samozřejmě naplnění skutkové podstaty jediného přečinu. Z hlediska právní kvalifikace spáchaného jednání je zásadním skutečností, že veškeré dílčí útoky se považují za jediný skutek, což je rozhodné zejména pro otázku výše škody způsobené trestným činem, která se tak počítá.

32. Co se týče samotné výše škody, její hranice jsou stanoveny v definičním ustanovení § 138 odst. 1 trestního zákoníku, pro hranici škody nikoli nepatrné je částka stanovena na 5 000 Kč.

33. Jednání obžalovaných bylo bezesporu jednáním úmyslným, a to ve formě úmyslu přímého, jak je definován v § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Jiný závěr s ohledem na skutkový děj učinit nelze, neboť je nepochybné, že obžalovaní se měděné trubky vylámali za účelem jejich prodeje, což následně také učinili.

V. Druh a výměra trestu

34. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku a dospěl k následujícímu závěru.

35. Obžalovanému [celé jméno obžalovaného] polehčuje jeho doznání, byť soud nepřehlédl, že ve vztahu ke zločinu podle § 199 odst. 1, 2 písm. b), d) trestního zákoníku má tendenci přenášet značnou část odpovědnosti na poškozenou [celé jméno poškozené], což fakticky ve vztahu k tomuto zločinu tuto polehčující okolnost anuluje. Koneckonců samotný postoj ke spáchání projednávaného zločinu je názorným příkladem neschopnosti obžalovaného přijmout odpovědnost za své jednání a nést jeho plné důsledky, neustálá snaha obžalovaného nalézt ospravedlnění pro své zcela zavrženíhodné jednání dává tušit, že jeho náprava bude velmi obtížná. Dokonale to ilustruje nejen neustálé poukazování na spoluodpovědnost poškozené, která jej měla provokovat, ale též poukazování na to, že velmi často jednal v opilosti, tedy ve stavu, do kterého se uvedl sám, a jehož důsledky na své chování znal. Za této situace tak soud mimo jiné i s ohledem

na závažnost jeho jednání, zejména zločinu podle § 199 odst. 1, 2 písm. b), d) trestního zákoníku dospěl k závěru, že na obžalovaného nelze působit výchovným trestem. Tento typ trestu by totiž nebyl dostatečně důraznou reakcí na chování obžalovaného a rozhodně by jej nepřiměl k nápravě. Obžalovaný si totiž musí uvědomit, že za svou současnou situaci nese odpovědnost výhradně on sám, a je to výhradně on, kdo může své chování změnit. Soud totiž nepostihuje obžalovaného toliko pro citovaný zločin, ale též pro přečin krádeže, který nadto spáchal v domě patřícím ženě, která jemu a jeho družce poskytla přístřeší v domě, kdy fakticky byli bez domova. Přesto obžalovaný neváhá této osobě poškodit rozvody v domě, dům de facto učinit neobyvatelným, z pouhé ziskuchtivosti. Obžalovaný tak sám sebe charakterizoval jako závadovou osobu, která není schopna nejen dodržování elementárních zásad soužití vtělených do trestněprávních norem, ale svým cynismem a sobeckostí je dokazuje, že korektivem přípustnosti jeho chování jsou pro něj toliko vlastní potřeby a přání. Obžalovaný zjevně není schopen jakékoli nápravy bez zásadního a citelného impulsu, kterým v jeho případě může být toliko trest odnětí svobody. Ostatně i jeho trestní minulost, byť k ní vlivem amnestijního rozhodnutí prezidenta republiky nelze přihlížet, svědčí o jeho nezdrženlivost, pohrdání právy třetích osob a rovněž neschopnosti alternativních trestů přispět k jeho nápravě.

36. S ohledem na výše uvedené a také s přihlédnutím k tomu, že soud ukládá trest za dva trestné činy, pohybující se v rozmezí trestní sazby od dvou do osmi let, se soud domnívá, že i přes výše uvedená negativa ukládá stále ještě trest, který je možno označit za spíše mírnější, tedy trest odnětí svobody ve výměře tří let. Soud totiž přihlédl k částečnému doznání obžalovaného, a rovněž k tomu, že z pohledu trestněprávního jej sice nelze označit za osobu bezúhonnou, nicméně k jeho dřívějším odsouzením již nelze přihlídnout. Právě tyto okolnosti a současné uložení ochranného opatření, které obžalovaný plně akceptoval a které bezesporu vyřeší jeden ze stěžejních spouštěčů jeho agrese, dospěl soud k závěru, že bude stačit trest v šestině trestní sazby adekvátní reakcí na jeho chování.

37. Pro výkon trestu pak odsouzeného zařadil do věznice s ostrahou, neboť pro zařazení do přísnějšího typu věznice nejsou splněny podmínky.

38. Soud také obžalovanému uložil ochranné léčení protialkoholní ve formě ambulantní. Důvodem k uložení tohoto ochranného opatření je především fakt, že obžalovaný je osobou v počátečním stadiu závislosti na alkoholu, když ze závěrů znaleckého posudku [titul]. [příjmení] je nepochybné, že intoxikace alkoholem potencuje jeho agresivitu, ostatně žalovaná trestná činnost je toho zřejmým dokladem. Nadto nelze nezohlednit závěry znalce týkající se osobnosti obžalovaného, který je vzhledem ke své osobnostní struktuře osobou obecně náchylnější k emoční labilitě, která se ještě zvyšuje v době intoxikace alkoholem. Soud je tak přesvědčen, že zcela nezbytným doplněním uloženého trestu je i ochranné léčení, které poskytne obžalovanému možnost vyrovnat se svou závislostí a pokud vyvine dostatečné úsilí i do budoucna abstínovat a tak se de facto vyvarovat i další trestné činnosti, neboť ze zjištění soudu učiněných v průběhu hlavního líčení, je zřejmé, že je to právě závislost na alkoholu, resp. opilost, která je častým spouštěčem jeho agrese. Ambulantní formu pak soud zvolil zejména s přihlédnutím k závěrům znalce, byť samozřejmě kladně reflektuje i předsevzetí obžalovaného.

39. Obžalovanému [celé jméno obžalovaného] polehčuje jeho doznání, avšak soud zdůrazňuje, že se jedná o prakticky jedinou polehčující okolnost. Lítost projevenou obžalovaným totiž nelze hodnotit jako projev sebereflexe a počínající nápravy, zejména když se jedná toliko formální prohlášení nedoprovázené jakýmkoli reálnými kroky. Naopak jeho vyjádření v průběhu hlavního líčení spíše ilustrují cynismus obžalovaného ve vztahu k právům poškozené, neboť ten podmiňuje úhradu škody nalezením si zaměstnání, či svými prohlášeními dokládá větší aktivitu poškozené, než svou vlastní. Zohlední-li soud paletu přitěžujících okolností, který je hned několik, je zřejmé, že obžalovaný se pohybuje na samé hranici toho, kdy lze ještě uvažovat o alternativním druhu trestu. Obžalovaný je totiž bezesporu závadovou osobou, která svým dosavadním chováním prokazuje zřejmý nedostatek úcty k právům třetích osob, resp. sebestřednost a sobecké předřazování

vlastních zájmů a potřeb před práva ostatních. Jak jinak si lze vyložit, že obžalovaný sám připouští, že nikde nepracuje, svou výživnou je závislý na svých blízkých nebo na sběru druhotných surovin, který ale jako dokládají četná rozhodnutí o přestupcích, se neodehrává vždy v mezích zákona. Ostatně obžalovaný není rozhodně bezúhonnou osobou ani z pohledu trestního práva, v minulosti byl již pětkrát postihován pro různou trestnou činnost, naposledy pro trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 trestního zákona účinného do 31. 12. 2009, a to trestem odnětí svobody ve výměře čtyř let. I další trestná činnost obžalovaného byla postihována represivními tresty, byť nejprve mu byla poskytnuta příležitost k nápravě formou trestů výchovných, avšak obžalovaný vždy zavdal příčinu k tomu, aby byl přeměněn, resp. nařízen, v trest odnětí svobody. Minulost obžalovaného tak jen dokladuje výše naznačený závěr soudu, že pro obžalovaného je trestná činnost přípustným způsobem, jak získat prostředky pro svou obživu. Tento závěr podporují i přestupková rozhodnutí, neboť z nich je zjevné, že obžalovaný se opakovaně dopouštěl přestupků proti majetku, jejichž podstatou bylo odcizení různých věcí, nejčastěji prázdných přepravek od piva, včetně pivních láhví. Za situace, kdy převážná část jeho předchozí trestné činnosti měla majetkový charakter, v poslední době se dopouští majetkových přestupků a nyní je projednáván pro majetkovou trestnou činnost, je zřejmé, že dosavadní tresty na něj neměly příliš zásadní vliv. Na straně druhé soud nepřehlédl, že poslední z nepodmíněných trestů odnětí svobody vykonal obžalovaný v lednu 2014, a od té doby se jiné trestné činnosti nedopustil.

40. S ohledem na výše uvedené tak soud dospěl k závěru, že k nápravě obžalovaného postačí toliko výchovný trest, byť z palety možných vybral ten nejprísnejší, trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu. Ve výměře trestu se pak projevila nejen osobnost obžalovaného a jeho trestní minulosti, ale i jeho doznání, soud však volil trest spíše přísnější, ve třetině zákonného rozpětí trestní sazby, stejně tak i zkušební dobu stanovil spíše v delší výměře, neboť je nezbytné, aby obžalovaný důsledným vedením řádného života prokázal, že se napravil. Význam náhrady škody pro nápravu obžalovaného pak ilustruje uložená přiměřená povinnost, neboť soud považuje za nutné výslovně zdůraznit, že bez úhrady škody odsouzeným nelze učinit závěr, že uložený výchovný trest je k jeho nápravě dostatečným.

VI. Náhrada škody

41. K trestnímu řízení se řádně a včas připojila poškozená [příjmení] zdravotní pojišťovna ČR s nárokem na náhradu škody ve výši 10 135 Kč s úrokem z prodlení jdoucím ode dne 28. 2. 2019 do zaplacení a poškozená [jméno] [příjmení] s nárokem na náhradu škody ve výši 100 000 Kč.

42. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu, odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 3 trestního řádu), nestanoví-li tento zákon jinak; nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení, jestliže je výše škody nebo rozsah bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení nebylo dosud v tomto rozsahu vydáno.

43. K nároku poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovny soud uvádí, že v hlavním líčení bylo nepochybně prokázáno, že obžalovaný [celé jméno obžalovaného] se dopustil jednání popsaného ve výroku rozsudku, ale také to že tímto jednáním způsobil poškozené [celé jméno poškozené] zranění, které si vyžádalo lékařské ošetření. Poskytnutá lékařská péče byla uhrazena poškozenou, která má podle ustanovení § 55 zákona č. 48/1997 Sb. regresní nárok vůči obžalovanému jako osobě, která v důsledku zaviněného protiprávního jednání vůči pojištěnci zapříčinila, že pojišťovna vynaložila náklady na hrazení lékařské služby. Soud tak konstatuje, že s ohledem na skutečnost, že je nepochybné, že poškozená v důsledku napadení obžalovaným utrpěla zranění, které si vyžádalo lékařské ošetření, a tím i nutnost vynaložit náklady na jeho léčbu ze zdravotního pojištění, je

nesporné, že poškozené pojišťovně vznikla škoda, která je rovna vynaloženým nákladům na lékařskou péči. Výše této škody je pak zřejmá z vyúčtování předloženého poškozenou a soud nemá pochyb ani o příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného [celé jméno obžalovaného] a vznikem škody, ostatně tuto lze dovodit již z dikce citovaného ustanovení zákona o veřejném zdravotním pojištění. Proto soud poškozené pojišťovně přiznal nárok na náhradu škody ve výši jí uplatněného nároku. Jen na okraj pak soud doplňuje, že plně akceptovatelný je i nárok poškozené na úroky z prodlení, které soud přiznal od prvního dne následujícího po prvním hlavním líčení, kdy obžalovaný [celé jméno obžalovaného] byl seznámen nejen s osobou poškozeného, ale i s výší škody.

44. Ve vztahu k poškozené [příjmení] soud konstatuje, že stejně tak, jako nelze mít pochybnosti o vině obžalovaných, je nepochybný vznik škody. Ostatně vznik a dosažení minimální zákonem stanovené výše škody je znakem skutkové podstaty přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Najisto je postavena i příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaných a vznikem škody, ostatně u tohoto typu trestné činnosti je nesporným cílem pachatele zmocnit se věci z majetku třetí osoby k vlastnímu obohacení. Samotná výše škody je pak určena na základě odborného vyjádření k hodnotě odcizených měděných trubek. Z tohoto odborného vyjádření vyplývá, že cena jednoho metru odcizené měděné trubky o průměru 2cm je 301 Kč.

45. Náhrada škody pak byla poškozené [příjmení] přiznána dvěma škodovými výroky. První z nich se týkal náhrady škody způsobené v průběhu prvního dílčího útoku a směřoval tak pouze vůči obžalovanému [celé jméno obžalovaného] a přiznaná náhrada škody je rovna součinu množství odcizených trubek a ceny jednoho metru trubky dle odborného vyjádření. Druhý škodový výrok se pak týkal obou obžalovaných, neboť jím byla přiznávána náhrada škody způsobené při druhém dílčím útoku, a postup při určení absolutní výše takto způsobené škody byl shodný jako v prvním případě.

46. Výše škody zjištěné soudem se však nerovná výši škody uplatněné poškozenou, byť ta sama připouští, že škodu pouze hrubě odhadla. Ve zbytku uplatněného, ale nepřiznaného nároku na náhradu škody byla proto poškozená odkázána ve smyslu § 229 odst. 2 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká,
- c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve třech vyhotoveních

Tábor 22. května 2019

Mgr. Ondřej Kubů
předseda senátu